

i en 8 eller 14 Dage. — jeg veed ikke nøjagtig, hvormange —, og jeg forsikrer, at, uagtet jeg visste, at det kun var for en kort Tid, sølte jeg ikke min Handlefrihed generet deraf.

Krieger: Det gjør mig ondt, at jeg skal vende tilbage til dette Punkt; det er kun fremkaldt ved, at den høitærede Konseilspræsident gik ind paa dette Spørgsmaal; men jeg beder dog den ærede Minister betænke, hvilken Forskjel der er mellem det Tilfælde, at en Minister kaldes Minister ad interim, ligegyldigt af hvilken Grund, og maaskee ogsaa virkelig er det; men i alt Fald er det i Samraad med andre Mænd, i et bestemt Ministerium, arbejdende sammen med en Præsident — og det Forhold, hvori en Høifkommanderende er stillet paa en Tid, da han midlertidig fungerer, medens det endnu er usgjort, om den Mand, der er kaldt tilbage, atter vil tiltræde som Høifkommanderende. Der er en saa afgjort Forskjel paa disse to Tilfælde, at jeg virkelig ikke troede, at det var nødvendigt udtrykkelig at fremhæve det.

Konseilspræsidenten: Jeg skal forud bemærke, at det er sidste Gang, jeg tager Ordet ligeoverfor det ærede Medlem om denne Sag. Jeg tror virkelig, at han dog i den Henseende seer noget skævt. Med Hensyn til politiske Sager kunne forskjellige Opfattelser vistnok i høi Grad gjøre sig gjældende; men derimod tror jeg rigtignok, at de Opgaver, der ere stillede vor Armees, ere saa simple, saa indlysende, at jeg tvivler paa, at der egentlig kan være forskellige Ansættelser, om man skal gaae den ene eller den anden Vej.

Ploug: Det maa den ærede Minister dog erkjende, at der mangler en Spore til Virksomhed for en General, naar han troer, at han skal vige sit Embede for en Anden maaskee inden 3, 4, 8 eller 10 Dage, og inden han endnu kan have det tilendebragt, som han kunde have truffet Forberedelser til. Det er jo klart, at en midlertidig Overgeneral umulig kan have nogen saadan Spore til Virksomhed.

Konseilspræsidenten: Ja, jeg haaber, at det nu i det Hele taget er sidste Gang, jeg taler om denne Sag, men jeg skal dog bemærke, at, hvis jeg havde Overkommandoen i otte Dage, vilde det være den allerførste Spore for mig til at udrette ret Meget i den Tid, hvori den var mig betroet, og det troer jeg vilde være Tilfældet med de allerfleste Mennesker.

Ploug: Ja, men den høitærede Minister vilde jo ikke kunne vide, om han vilde beholde Overkommandoen i otte Dage eller maaskee kun i to.

Bjerring: Maaskee jeg blot maa tilføie eet Ord. Det forekommer mig temmelig indlysende, at, naar en General, som kun interimistisk har Kommandoen, skulde gaae ind paa at forberede Foretagender mod Tjenden, saa vil der, naar han kan forudsæe, at disse muligvis inden 24 Timer kunne blive befalede af den tidligere Overgeneral, som kunde blive sendt tilbage til Armeen, ikke være stor Opfordring for ham til at lægge saadanne Planer og endnu mindre til at forberede deres Udførelse. — Forsaavidt den ærede Konseilspræsident yttrede, at de Opgaver, der ere stillede vor Armees, ere saa indlysende, at der ikke kan være forskellige Meninger om dem blandt Generalerne, saa er det jo bekjendt nok, at netop den tidligere Overgeneral og den interimistiske Overgeneral have været i høi Grad uenige om den allervigtigste af de Opgaver, som Armeen har havt, nemlig Dannevirkestillingens Rømning eller Forsvar. Det synes jeg er et tilstrækkeligt Beviis paa, at Opgaven for vor Armees paa ingen Maade er saa indlysende, at alle Militære maae være enige derom.

Konseilspræsidenten: Det vilde være mig overodentlig kjær, om alle de Herrer, der ville yttre sig om samme Spørgsmaal, nu vilde tage Ordet, for at jeg i et samlet Svar kunde meddele dem min Mening (Opfordring). Jeg skal da bemærke, at det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede sidste Taler sagde. Der har om